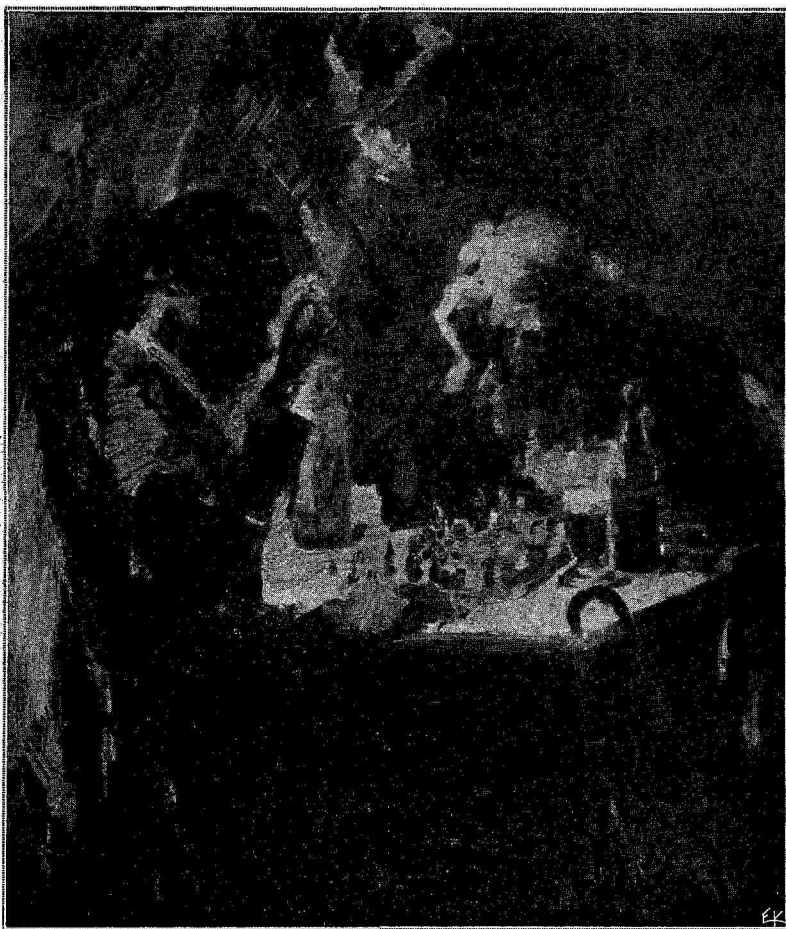

Σ. Βικάτου

Τὸ δικάκι

τεθέντα ἔργα του, ἐξέθεσεν ἤδη καὶ εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσού» εἶνε δὲ αὐτὰ. 14. Ἦτοι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέου βραβευθεῖσα δι' ἀργυροῦ μεταλλίου ἐφέτος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μονάχου, τὸ Σκάκι, ὅπερ δημοσιεύομεν, βραβευθὲν πρὸ τριετίας ἐν τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ διὰ πρώτου βραβείου ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ 350 δ αγωνισθέντων, δύο πίνακες εἰκονίζοντες μῆλα, βραβευθέντες δι' ἀργυροῦ μεταλλίου, ὁ Ἀστακός, δι' ὃν πολλά ἐπαινετικά ἔγραψαν αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες, ἐν ἑτέρον ἐπιτραπέσιον· τὰ ἄλλα εἶνε σπουδαί, μιᾶς κόρης ὁλοσώμου, μιᾶς κεφαλῆς παιδείας, αἰθίοπας, ἐν γυμνὸν μὲ μίαν θαυμασίαν καμπύλην γυναικείας ράχως καὶ τρεῖς σπουδαὶ γεροντικῶν κεφαλῶν, ὧν μίαν πρὸ πενταετίας ἐδημοσίευσεν ἡ «Πινκοθήκη» ἐν φωτοτυπία.

— Εἰς τὸ Cercle Artistique τῶν Βρυξελλῶν ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ Stevens προσωπογράφου, F. Verheyden νεαροῦ τοπιογράφου, Valkenaere θαλασσογράφου καὶ Rombouts ὕδατογράφου.

— Ἦνοιζεν ἐν Βρυξελλῶν ἡ XIV ἔκθεσις «Pour l'Art». Ἐξέθεσαν 23 καλλιτέχναι.

— Εἰς τὸ Petit Palais τῶν Παρισίων ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ Dalou καὶ τοῦ Henner, ἐν Βρυξελλῶν τῆς Βελγικῆς τένης ἔργα, ἐν Λονδίῳ τῶν προσωπογράφων τῆς Société royal des Artistes Britanniques. Ἐν Βίρμιγγαμ ἦνοιζεν ἔκθεσις τῆς «Société des Artistes» ἐν Γλασκόβῃ τοῦ Βασιλικοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ἰνστιτούτου (μέχρι 26 Φεβρ.), ἐν Λεϋδε ἔργων τοῦ Zilchen, καὶ ἐν Παρισίοις φωτογραφικὴ ἔκθεσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

— Ἐν Παρισίοις ἐγένετο ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου M. Wely.

Μουσική. — Ἐπὶ τῇ 105ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μότσαρτ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Λόττνερ ἐδόθη ἀναμνηστικὴ συναυλία, καθ' ἣν ἐψάλλη λατινιστὶ ὑπὸ χοροῦ ἐξ 70 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τὸ περίφημον Reguiem (Ἀνάπαυσις) τοῦ ἀβανάτου μουσουργού. Ἐν τῇ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν πῶς ἐνεπνεύσθη τὸ τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ ἔργον ὁ μέγας Διδάσκαλος καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ποίας παραισθήσεως τὸ συνέθεσε. Σχεδὸν ἵπτατο εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ του, ὅταν ἡ βαθεῖα καὶ μεγαλοπρεπεστάτη ἐπικήδειος ἀκολοιυία ἐξελίσσετο εἰς τοὺς πολυδαίδαλους πενθίμους τόνους τῆς.

Ἡ ἐκτέλεσις, πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ἀκουσμένη, ὑπῆρξεν ἀξία τῶν προτοδοκιῶν μας. Ἡ μεσόφωνος δεσποινὶς Ἐρατρίκῃ Ἀναστασιάδου καὶ ὁ βαθύφωνος Β. Βόλτσης ἐψάλλαν μὲ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν. Ἡ πρώτη εἶχε τόνους σπανιωτάτους, ὁ δὲ δευτερος σταθερότητα φωνῆς. Τὸ Rerordare καὶ τὸ Domine Jesu καθήδυνε τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν. Τὸν χορὸν διηύθυνεν ὁ κ. Μπέμμερ, ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δὲ συνώδευεν ἡ κ. Λόττνερ.

✱

Ἑκδόσεις. — Ἐξεδόθη ἐν Λονδίῳ εἰς δύο πολυτελεστάτους τόμους, ἐντολῇ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας λιούωμα μὲ τὰς 100 ζωγραφικὰς εἰκόνας τὰς ὑπαρχούσας εἰς τὰς βασιλικὰς στοὰς τῶν ἀνακτόρων Βούκιγγαμ καὶ Οὐϊνδσωρ. Τὸν πρόλογον ἔγραψεν ὁ Ἐουστ. Ἡ ἀρχαιότης τῶν εἰκόνων φθάνει μέχρι τοῦ Ἑρρίκου Η'. Αἱ πλέον ἀξιοσημεῖωτοι εἰκόνες εἶνε ἡ τῆς βσιλίσσης Βικτωρίας ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ (ἔργον Τζῶν Πατρίτζ), τοῦ Ἀλβέρτου ἐν μεγάλῃ στολῇ, τὸ περι-